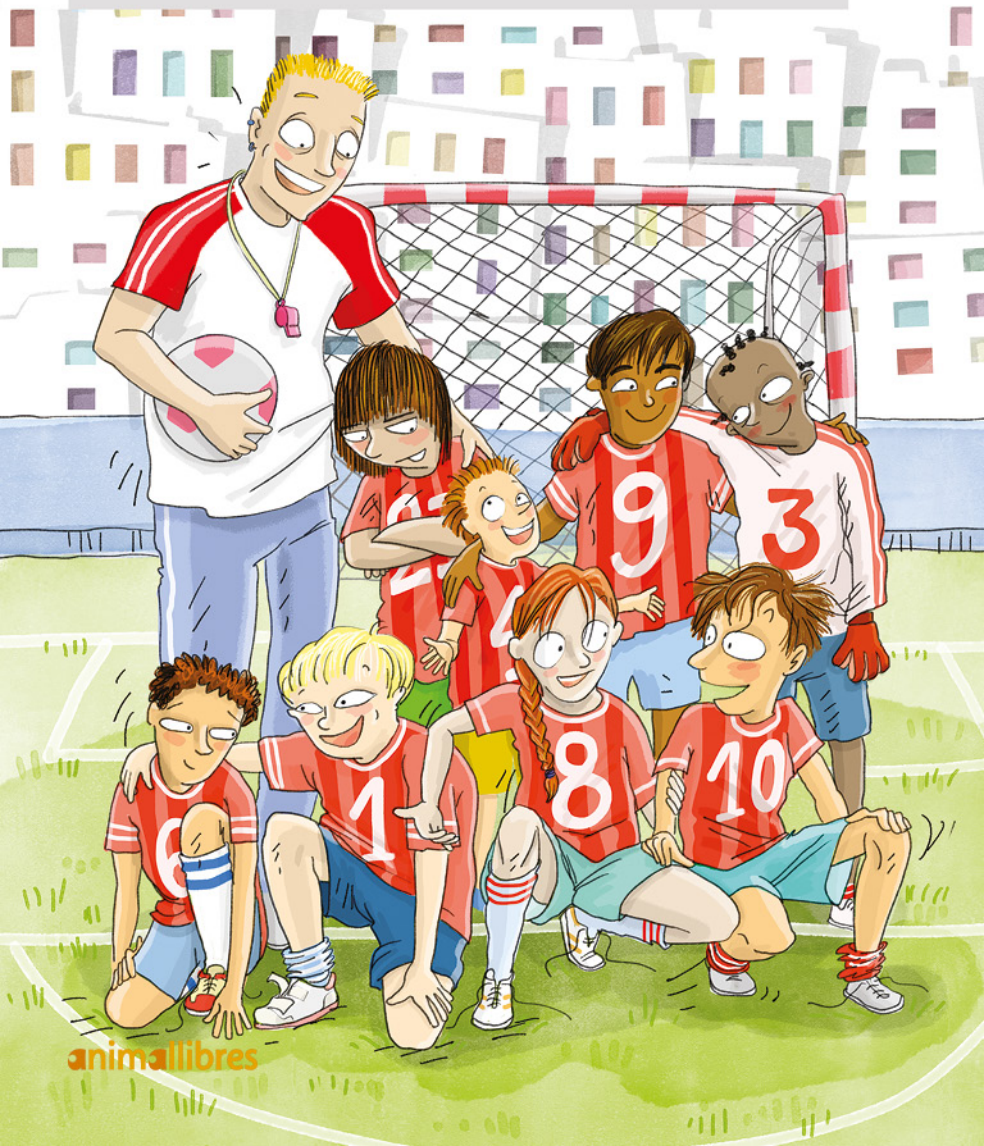

Blanca Bravo

El pitjor equip del món

Il·lustracions de Cristina Picazo

Tot té la seva bellesa,
però no tothom pot veure-la.

CONFUCI

La història d'aquesta història

En Pauvebaixabé mirava embadalit com jugaven els nens d'un equip de futbol d'un barri molt i molt humil. Quan acabessin, seria el seu torn i el del seu equip. Estava absolutament concentrat en el joc dels qui corrien pel camp, ara amunt, ara avall. La seva mirada es va il·luminar quan va veure com s'abraçaven, emocionats, dos d'aquells nens quan va acabar el partit. Un d'ells tenia la mena de calvície que provoca la quimioteràpia, l'altre mostrava un rostre típic de la síndrome de

Down. Havien perdut, però estaven tan emocionats d'haver jugat... Aquell matí de primavera de fa alguns anys, quan l'aire feia olor de liles i el cel era blau, va néixer aquesta història en la mirada d'en Pauvebaixabé i en l'abraçada dels dos nens a qui no vaig gosar de preguntar el nom.

1

Jo soc 'el Millor'

Hem guanyat. Com sempre.

No us diré com em dic. No, no encara. Em podeu dir *el Millor*. Jugo al millor equip de futbol de la ciutat, un equip on només escullen els millors, i jo soc el millor. El millor dels millors. Al meu club, fan fora els que no aconsegueixen que la pilota entri ni un cop a la porteria contrària al llarg d'una temporada. Ens observen durant l'any i, a l'estiu, ens diuen qui segueix i

qui no. Per cobrir les places lliures, sempre hi ha nens disposats. S'apunten a una llista d'espera molt llarga, perquè és un club amb molt de prestigi. A mi, però, no em faran fora mai, perquè ja us he dit que soc el millor.

El meu pare també diu sempre que soc el millor corrent, el millor xutant, fins i tot diu que soc el millor celebrant els gols! Tothom em dona copets a l'esquena les poques vegades que descanso assegut a la banqueta. La meva entrenadora, la Lídia, em treu a jugar moltíssim, sobretot quan vol sentenciar un partit. Diu que, quan estic al camp, sembla que voli i això és el que a ella li agrada, que els altres no vegin cap a on em van les cames, que els tregui la pilota sense que se n'adonin i que vagi directe a fer gol. Ja fa dues temporades que anem així: guanyant.

El partit d'avui era molt fàcil. L'equip contrari era el d'uns pobres desgraciats de barri que no tenen diners ni per tenir una xarxa com cal a les porteries. Ja anaven els últims de la lliga abans.

Ara, després de la pallissa que els hem clavat avui, imagineu-vos. Quan vam anar a jugar l'any passat al seu camp, no us ho creureu, però hi havia un parell de mares cosint els forats de les porteries poc abans de començar el partit. Que fort! A més, es passen el partit mig despistats. N'hi ha un de molt primet, ros i amb els ulls foscos molt grans, que avui, just enmig d'una jugada, s'ha quedat mirant un arbre o un munt d'ocells que travessaven el cel, no ho sé ben bé. He aprofitat per treure-li la pilota sense haver de fer cap esforç i he anat directe a porteria. La resta dels jugadors no és millor. Mentre corren, van mirant les nostres sabatilles.

Jo, si no fos perquè he de concentrar-me quan juguem, em posaria a riure.

Aquesta tarda els hem guanyat per deu a zero. I ara ve el més divertit! Sabeu quina se'ls ha acudit? Quan s'ha acabat el partit –l'any passat també ho van fer– s'han abraçat tots, contents, rient, celebrant-ho! Com si haguessin guanyat! És que no ho suportó. Ho he dit als nostres:

—Aquests estan com una cabra. Què han de celebrar?

Tots ens hem pixat de riure.

Quan han acabat d'abraçar-se, hem anat en fila a saludar-los, com fem sempre. Els hem tornat a dir *mancos*, com a l'inici, però és que, al final, la paraula ens ha sortit de l'ànima. Això de dir *manco* abans de començar a jugar va ser idea d'en Pol. Es va adonar que si en el moment de saludar els jugadors de l'equip contrari, els diem *mancos* a cau d'orella, tenim el partit guanyat. Es veu que això els desmoralitza i després juguen sense esperit. Quin paio, aquest Pol! És impressionant com n'arriba a ser, de llest. Tots a l'equip ho som, de llestos, és per això també que guanyem sempre.

Avui, quan anàvem cap als vestidors, el seu entrenador ens ha felicitat. A nosaltres!

—Ben jugat, nois! L'enhorabona!

La Lídia, la meva entrenadora, ens ha mirat amb una rialla burleta i ha fet veure que es mostrava agraïda amb un gest.

El pobre noi es veu que no s'avergonyeix dels *patates* que entrena. La Lídia no li ha contestat i ens ha cridat a concentrar-nos al vestidor. No ens ha felicitat, és clar que no. Ens ha dit que hem de continuar pressionant i que les felicitacions arribaran quan guanyem la lliga.

—De moment, només esteu a mig camí. Segur que haurem de lluitar contra un equip de categoria. Avui ha estat un passeig. Us heu de preparar per combatre amb equips de debò per guanyar i arribar a la final del campionat!

Ha dit *lluitar, combatre* i *guanyar*. Perquè això és una guerra i jo vull guanyar el campionat. I tant! Vull arribar a la final i guanyar. No hi ha cap altra opció, ni per a mi, ni per al meu pare ni per a la Lídia.

Ho veieu per què m'heu de dir el Millor?

Quan s'ha acabat el partit, un nen del meu col·legi m'ha fet una entrevista. Col·labora amb la revista de l'escola i farà un reportatge sobre el partit d'avui. Al club li han donat permís.

–Oh, i tant que vull que em facis una entrevista... Sí... Tinc nou anys, però, poc després de guanyar la final, en faré deu... Sí, sí, la guanyarem... Astronauta, seré astronauta quan ja no pugui jugar més a futbol. El meu pare diu que guanyaria també molts diners sent banquer, però jo prefereixo seguir jugant a pilota fins que els peus diguin prou. Llavors, aniré a la Lluna, on no necessitaré caminar per continuar endavant. Tothom m'admirarà sempre, perquè jo soc i sempre seré el millor.